

[Holger Eriksen.]

gen derfor ganske uanset, om det medfører, at han får mere eller mindre i forhold til andre.

Vi mener derfor stadigvæk, at det forslag, der har fået flertallet bag sig, er uretfærdigt, og vi mener også, at det ville have været muligt uden at skabe større administrativt besvær at gennemføre en ordning, der var mere retfærdig, og jeg kan godt oplyse, at jeg i lønningsrådet har forelagt udkast til en sådan ordning, der ikke ville give uoverstigelige administrative vanskeligheder og på den anden side komme retfærdssynspunktet betydelig nærmere. Jeg tvivler på, at det kan gennemføres nu, for efter at man først har givet de højere lønnede forhøjelser af den karakter, der her er tale om, så er der efter min opfattelse ikke nogen vej tilbage. Derfor er jeg i og for sig meget forbavset over at høre, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard trøster sig med, at det kan man jo ændre til næste år. Jeg synes, det er en optimistisk udtalelse, en forunderlig optimistisk udtalelse at høre fra en gammel parlamentariker, som nødvendigvis må have erfaring for, at man kan give, og man kan give mere, men man kan ikke give og kalde tilbage. Derfor skal det nok vise sig ved de følgende forhandlinger, at enhver udvej i retning af at revidere det, som flertallet nu har ansvaret for, vil være lukket, medmindre man vil ind på at yde endnu mere, end man yder i øjeblikket.

Så har jeg forsåvidt en undskyldning at give det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Jeg, der ikke er medlem af finansudvalget, var så letsindig at tro, at retsforbundet var gået imod. Jeg har taget fejl. Det drejede sig om et generelt forbehold, ikke om et specielt. Retsforbundet er gået ind for denne sag, og er det ikke karakteristisk for dette parti, at de på den ene side gennem det ærede medlem hr. Oluf Pedersen holder lange foredrag om, hvor farligt det er med de store udgifter til de offentlige lønninger sådan i almindelighed, og på den anden side, når det drejer sig om det konkrete tilfælde, gladelig stemmer for. Det karakteriserer i alt fald dette partis politik.

Undervisningsministeren (*Flemming Hvidberg*): I anledning af de bemærkninger, der er gjort af det ærede medlem hr. Oluf Peder-

sen og det ærede medlem hr. Jensen-Brobjy vedrørende ændringsforslag nr. 195: Det danske balletkorps' gæstespil i Stockholm, vil jeg gerne tillade mig at udtale følgende: Det forholder sig således, at den nordiske kulturkommission i høj grad interesserer sig for udveksling af gæstespil mellem de skandinaviske lande, og det her omhandlede gæstespil er et led i det nordiske samarbejde. Efter befrielsen, i 1946, indledtes der en gæstespiludveksling mellem Norge og Danmark og Finland og Danmark, men med Sverige havde der ikke været nogen gæstespiludveksling siden 1936, da Det kgl. dramatiske Teater besøgte København og Det kgl. Teater samtidig besøgte Stockholm. Vi havde altså i meget lang tid skyldt Sverige en udveksling. Forhandlinger herom blev indledt mellem de to lande i vinteren 1951—52. Forhandlingerne resulterede i, at Stockholm-Operaen kom til København i maj 1952 og opførte „Valkyrien“ to gange, medens Dramatiska Teatern i forbindelse hermed på Det kgl. Teater opførte Sofokles' „Kong Odipus“ to gange. Det var altså nu Det kgl. Teaters tur til efter 17 års forløb at gæste Stockholm, og fra Stockholm-Operaens side var man meget interesseret i at modtage et dansk balletgæstespil. Med hensyn til det økonomiske, som også det ærede medlem hr. Jensen-Brobjy kom ind på, idet han sagde, at man jo i Stockholm selv kunne betale for det, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der mellem Stockholm-Operaen og Det kgl. Teater er indgået den overenskomst, at værtslandet betaler samtlige opholdsudgifter for det deltagende personale, medens rejseudgifter frem og tilbage for personalet og dekorationerne betales af det land, der giver gæstespillet. Det forholder sig nu således, at Stockholm-Operaens gæstespil her i maj 1952 kun omfattede 27 personer, medens personalet ved det danske balletgæstespil i Stockholm kom op på ca. 80. Under disse omstændigheder har jeg ment det rigtigt at gå ind for denne sag. Det har også vist sig, at det blev en overordentlig succes i Stockholm, og jeg mener, vi har gjort ret i således at muliggøre dette gæstespil i Stockholm.

Med hensyn til konsekvenserne tror jeg, at det altid står i vor egen magt at bestemme, om et gæstespil i fremtiden skal gennemføres, eller det ikke skal det.